

Στις 29 Απρίλη και εξερχόμενος από φιλικό σπίτι, απαγάγομαι με τη “φιλική διαδικασία” της προσαγωγής από 3 ασφαλίτες, οι οποίοι και παρά τις διαμαρτυρίες μου, αρνούνται να επιδείξουν τα ονόματά τους, από τις υπηρεσιακές τους ταυτότητες.

Στις επίμονες ερωτήσεις μου σε σχέση με το λόγο που βρίσκομαι στην “φιλική συντροφιά τους”, η μόνη απάντηση είναι “θα μάθεις”.

Τρεις ώρες μετά, και αφού η “έννομη τάξη” έχει εισβάλλει στο δικό μου, καθώς και σε άλλα δύο φιλικά σπίτια, βρίσκομαι αποκλεισμένος στην ΓΑΔΑ (στην υποδιεύθυνση οικονομικού εγκλήματος ?!), χωρίς να γνωρίζω καν το λόγο για τον οποίο κρατούμαι, χωρίς να έχω ιδέα για το μιντιακό παιχνίδι που έχει στηθεί στην πλάτη μου.

Χωρίς επίσης να γνωρίζω ότι κάπου στο ίδιο κτίριο, ένας σύντροφος και φίλος βρίσκεται υπό σφοδρή ψυχοσωματική πίεση από ένα λεφούσι “καλών ή κακών μπάτσων”, ώστε να του αποσπάσουν κατάθεση σχετικά με το άτομό μου.

Όλα τα παραπάνω, για να μου επιδοθεί μετά από 8 ώρες ειρωνείας και απειλών μια κλήση για παροχή εξηγήσεων, η οποία σε κάθε άλλη περίπτωση απλά θυροκολλείται.

Κι όλα αυτά έρχονται - καθόλου τυχαία - λίγο πριν την Πρωτομαγιά, την κηρυγμένη γενική απεργία της 11ης Μάη και κυρίως λίγες μέρες πριν την συμπλήρωση ενός χρόνου από το τραγικό περιστατικό που στιγμάτισε τη μεγαλειώδη απεργιακή κινητοποίηση της 5ης Μάη. Μέσα σε περιβάλλον βαθιάς οικονομικής και συστημικής κρίσης, το κράτος εκμεταλλεύεται με τον πιο χυδαίο τρόπο το θάνατο τριών ανθρώπων.

Επιδιώκει με την αραστή συνεργασία των ΜΜΕ την απαξίωση των κοινωνικών αντιστάσεων και την στοχοποίηση του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Εντελώς τυχαία λοιπόν ...

Την Πέμπτη 5 Μάη του 2011, 1 χρόνο μετά, καλούμαι να “δώσω εξηγήσεις” για μια σειρά κακουργημάτων που από τα media έμαθα ότι αφορούν τους θανάτους στην Marfin.

Όμως εγώ δεν περίμενα τον εκβιασμό της εξουσίας για να τοποθετηθώ δημόσια για τα συγκεκριμένα γεγονότα. Η συλλογικότητα στην οποία συμμετέχω, η συνέλευση της κατάληψης Πατησίων 61 & Σκαραμαγκά, έχει ήδη τοποθετηθεί από τον περσινό Μάη όπως και πολλές άλλες πολιτικές συλλογικότητες.

Επαναλαμβάνω λοιπόν ότι :

“ Στην ορολογία, την κουλτούρα, τη γλώσσα των αναρχικών δεν υπάρχουν οι λέξεις "ατύχημα", "παράπλευρη απώλεια", "κατά λάθος" ”

Είναι αυτονόητο λοιπόν ότι η οποιαδήποτε δράση μου ως αναρχικού, δεν θα μπορούσε για κανένα λόγο να θέσει σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές, ούτε από πρόθεση ούτε από αμέλεια. Εξίσου αυτονόητο είναι ότι δεν τρομοκρατούμαι από αυτή την κατασταλτική μεθόδευση και θα συνεχίσω να αγωνίζομαι,

για την παύση κάθε εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

2/5/2011

Γ.Π.

ένας από τους προσαχθέντες κατά την μιντιακή επιχείρηση της 29 Απριλίου